

РЕШЕНИЕ

№ 2546

гр. София, 15.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 21.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **2137** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр. чл. 118, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК –[ЕИК], подадена чрез управителя Д. К., срещу Решение № 1040-21-142/ 04.02.2021 г. на директора на ТП на НОИ [населено място], с което е оставена без уважение жалбата му против Разпореждане № 30066/04.01.2021 г., на длъжностно лице по чл. 60, ал. 1 от КСО, с което е прието, че злополуката, претърпяна от М. Р. М. е приета за трудова злополука.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на акта, като се сочи, че не са налице предпоставките за квалифициране на злополуката, като трудова, тъй като същата е настъпила във връзка с работата на М. М. на основание граждански договор, сключен смежду него и [фирма]. След като лицето не е работило на трудов договор, то същото не е подлежало на осигуряване за трудова злополука, то според жалбоподателя е неприложим редът за деклариране, разследване, признаване на трудовия характер на злополуката, определен в КСО и подзаконовите актове за прилагането му. Излагат се и доводи за незаконосъобразност на Постановлението за обявяване на съществуването на трудово правоотношение от 03.11.2020 г., послужило като основание за издаване на Разпореждането, с аргумент, че Постановлението не е връчено. Иска се отмяна на оспореното решение и потвърденото с него разпореждане.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ [населено място]-град, чрез юрк. И., моли жалбата да се отхвърли като недоказана и неоснователна. Подробни

съображения излага в писмени бележки. Претендира заплащането на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, като счита, че следва да се приложи минималния размер предвиден в Наредба № 1/2004 г. Заинтересованите страни – Й. М. Р., Г. М. Р., Б. М. Р., чрез адв. Д., искат да се отхвърли жалбата като неоснователна и да се остави в сила обжалвания акт. Претедират присъждане на разноски.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взема становище по жалбата. По делото са събрани писмени и гласни доказателства, като по представените пред съда писмени доказателства няма оспорени такива по реда на чл. 193 и сл. от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК.

Административен съд – София град, Трето отделение, 75 състав, като се запозна с доводите на страните и доказателствата в административната преписка и след служебна проверка на оспореното решение съобразно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало с декларация за трудова злополука вх. № 925/17.11.2020 г., подадена от Й. М. Р., в качеството на наследник на пострадалия – М. Р. М., като е посочено, че злополуката от 28.10.2020 г. е възникнала на обект на [фирма], находящ се в [населено място], общ. Б., обл. П.. По делото е представен граждански договор № 01-10-/2020 от 26.10.2020 г. /л.22/, сключен между [фирма], в качеството му на възложител, и М. Р. М., като изпълнител, по силата на който изпълнителят е приел да извърши зидарски работи на обект „жилищна сграда“ в [населено място], с обща квадрататура – 100 м² за срок до 5 работни дни.

Представено е и извлечение от книгата за проведен на 26.10.2020 г. начален инструктаж на работното място с подпис на инструктираните лица, включително и на пострадалото лице. На 03.11.2020 г. е съставен Протокол № ПР2031954 от дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място], в който са описани констатациите от извършената проверка на място на злополуката на 28.10.2020 г. и проверката на представените в дирекцията документи от работодателя на 03.11.2020 г. Освен липсата на трудов договор са установени е установено, че отворите в строителните и конструктивните елементи (стени, етажни плочи и други), които създават опасност от падане от височина не са обезопасени чрез парапети, ограждения или здраво покритие, които да понесат съответното натоварване, в нарушение на чл. 40, т. 1 от Наредба № 2 /Дв. бр. 37/04 г./С това не са осигурени здравословни и безопасни условия на труд. Предприети са мерки за предотвратяване на вредните последици, като извършването на СМР в строителния обект е спряно от Дирекция „Инспекция по труда“ П. до отстраняване на нарушенията.

На 03.11.2020 г. е издадено Постановление за обявяване съществуването на трудово правоотношение от Дирекция „Инспекция по труда“ [населено място], с което на основание чл. 405а, ал. 2 от КТ е обявено съществуването на трудово правоотношение между М. Р. М., изпълнявал длъжността „зидар“ и работодателя [фирма], считано от 26.10.2020 г. до 28.10.2020 г.

С писмо от 30.11.2020 г. на ТП на НОИ-П., връчено на 01.12.2020 г. лично на управителя на [фирма], са изискани протокол за резултатите от извършено вътрешно разследване на злополуката, писмени обяснения от управителя и от двама свидетели, длъжностна характеристика, документи за проведен инструктаж и др. документи.

На 14.12.2020 г. от управителя са депозирани писмени обяснения, но не е приложен протокол от разследване на злополуката и обяснения на свидетели. По данни на

управителя първа помощ на пострадалото лице е оказал колегата му Р. Т. Р.. В хода на разследването е осъществен контакт с Р. Р., който на 17.12.2020 г. е представил обяснения, които се припокриват с тези на управителя на дружеството, присъствал на обекта. Колегите на М. веднага са сигнализирали на тел. 112, като специализираният екип на спешна помощ е констатирал смъртта, която е настъпила бързо от порядъка от секунди до минути.

На основание чл. 58, ал. 1 от КСО и чл. 7, ал. 1 от НУРРОТЗ е извършено разследване на злополуката, от комисия, назначена със Заповед №Ц1015-13-103/30.11.2020 г., която на основание чл. 58, ал. 6 от КСО е съставила протокол № Ц5103-13-4/22.12.2020 г. за резултатите от извършеното разследване. От същия се установява, че на 28.10.2020 г. в 13.15 часа постарадалият – М. М. е бил в [населено място], общ. Б. на строителен обект – жилищна сграда в УПИ XIII-70, кв. 11. При пренасяне на строителна машина /циркуляр за рязане на тухли/ от третия до втория етаж по необезопасеното вътрешно стълбище в сградата, където извършва строителна дейност като зидар, лицето губи равновесие и пада от височина 6 метра, като това води до неговата смърт. В протокола е посочено, че свидетели на злополуката са Д. К. К. /представляващ [фирма]/ и Р. Т. Р. /колега на пострадалото лице/, а в графа "Начин на увреждане и материален фактор, причинил увреждането" е посочено, че начинът на увреждането е по механизма на действие на твърди и тъпи предмети със значителна сила и широка плоскост върху тялото на пострадалото лице. Материалният фактор причинил увреждането е земната повърхност, находяща се непосредствено до сградата. В резултат на падането от височина 6 метра лицето е получило тежка телесна повреда. Смъртта е настъпила в рамките на няколко секунди до минути.

Към административната преписка е приложен препис – извлечение от акт за смърт на М. М. /л. 36/, удостоверение за наследници на М. М. с изх. № 5701 от 06.11.2020 г. /л. 37/, Постановление на Окръжна прокуратура – [населено място] от 29.10.2020 г. по пр.пр. № 2650/2020 г. /л. 35/. Позовавайки се на Протокол № Ц5103-13-4 от 22.12.2020 г. от съвместно разследване на ТП на НОИ – П., ДИТ – П. и осигурителя [фирма], както и приложените от ДИТ П. документи –Протокол за извъшена проверка и Постановление за обявяване на съществуването на трудово правоотношение на основание чл. 405а, ал. 2 от КТ от 03.11.2020 г., длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО е приело, че злополуката е станала по време и във връзка с извършваната работа – сваляне по стълби на строителна машина /циркуляр за рязане на тухли/. Посочено е, че при пренасянето краката на машината се закачат в стъпалата на сградата и тя става неустойчива. Пострадалият се опитва да овладее машината на всяка цена и се изнася странично на нея от външната страна на стълбището, загубва равновесие и пада от височина 6 м. Травмата се оказва несъвместима с живота. По тези съображения с Разпореждане № 30066/04.01.2021 г. длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО е приело, че станалата злополука е трудова по смисъла на чл 55, ал. 1 от КСО. Актът е обжалван от [фирма] по реда на чл. 117 от КСО, като с оспореното в настоящото производство Решение № 1040-21/142/04.02.2021 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, е оставена без уважение жалбата му и е потвърдено Разпореждането, като правилно и законосъобразно.

В хода на съдебното производство, за изясняване на делото от фактическа страна са разпитани свидетелите Р. Т. Р. /колега и свидетел на злополуката/, както и Б. Й. Н. – технически ръководител в [фирма].

От показанията на св. Р. се установява верността на фактите за инцидента, приети и от комисията в проведеното разследване, а именно: Р. е работил на обекта в [населено място] по граждански договор през есента на 2020 г. като зидар. М. също работел на обекта по граждански договор, познавал се с пострадалия още от дете, като по време на инцидента на обекта е бил началникът К.. След случилото се с М. свидетелят не е останал на работа на обекта. Относно обезопасяването на обекта същият сочи, че е нямало парапет, а е имало гредички, които са свалили на първия ден, за да могат да свалят машината. За това не е бил уведомен техническият ръководител или собственикът на фирмата. Преди злополуката свидетелят е бил на втория етаж, а „началникът с М. бяха на третия етаж“. „Началникът каза да сваляме машината и видя, че М. ми реже горе тухли да ги сваля при мене и гредата беше от тази страна срещу мене, а ние другата я махнахме. Има една греда, която се вижда и свалихме тази греда, за да може да свалим машината, защото началникът каза да свалим машината. Господин К. е началникът и той каза да я свалим и ние я свалихме. Господин К. беше при нас и като видя, че привършихме работа със зидарията каза да свалим машината, защото няма смисъл горе, приключихме третия етаж, от третия на втори етаж“. Свидетелят сочи, че злополуката е станала между стъпалата между втория и третия етаж – „при тръгването на третия етаж към втория аз се падам на една площадка фактически на втори и трети, а М. се пада на две, три стъпала от третия етаж. Там той слиза с машината, която не е удобна за носене, защото има мотор и тя винаги се накланя на една страна. И така пада.“

Свидетелят Б. Й. Н. /технически ръководител в [фирма]/ сочи, че Р. Р. и М. М. са работили на обекта като зидари не на трудов договор, максимум ден; наети са само за извършване на определен вид работа; не може да каже дали стълбището между втория и третия етаж е било обезопасено и по какъв начин; изобщо не е ходил там преди инцидента; проверка на обекта след инцидента е била извършена, но не може да каже на коя дата. Присъствал е при връчване на документи в НОИ, за което е бил уведомен от инж. К., а именно за съвместно съставяне на протокол за извършената проверка. На уречена дата и час са отишли с инж. К. и тогава не е имало други хора. „Представи ни се един протокол, който трябваше да подпишем. Мисля, че протоколът беше от пет, шест човека, точно не мога да кажа, по спомен казвам, че имаше минимум пет човека в този протокол и служителят на НОИ ни го връчи и каза, че трябва да го подпишем, като бяха отразени в него констатации, които не са били обсъждани с мен и по негови думи с него, просто ни беше представен за подпис. На този протокол имаше само един единствен подпис, положен преди нас, не мога да кажа от кой служител беше, нямаше подписи на другите присъстващи в протокола. В тази връзка служителят на НОИ каза, че, ако искаме да получим копие от протокола следва да го подпишем, тоест трябва да го подпише инж. К. и аз, за да получи копие от протокола. Той го подписа с възражението. Поискали са от служителя на НОИ да им представи показанията. Той каза, че ще ни представи показанията само и единствено след подписването на протокола.“ Управителят К. се посъветвал с адвокат и са подписали протокола, като св. Н. /като член по група по условия на труд/ е прочел същият и го е разписал без възражения, а управителят е подписал протокола и е пуснал възражения. От управителят знае какви договори има сключени с работниците, но лично не ги е проверявал. До момента на инцидента не е бил запознат изобщо къде се намира обекта.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна

следното:

Жалбата е подадена в срок, от надлежна страна, чиито права и законни интереси са засегнати от административния акт, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, е неоснователна по следните съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореното решение е издадено от Директора на ТП на НОИ-С.-град – материално и териториално компетентен орган съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. "г" от КСО и в предвидената от закона форма – чл. 117, ал. 3 от КСО, като съдържа необходимите реквизити, волеизявлението на издателя му е ясно, което го прави валиден административен акт. При издаването му са спазени административнопроизводствените правила. С решението е потвърдено разпореждане № 30066/04.01.2021 г., което е издадено в хода на административно производство развило се по реда на чл. 57 и сл. от КСО и е приключило с постановяване на предвидения в чл. 60, ал. 1 КСО административен акт. Същият е издаден от компетентен орган – С. И. В. - длъжностно лице, оправомощено със Заповед № 1015-21-248/06.12.2018 г. на директора на ТП на НОИ – С. град /л. 68/.

В процедурата по издаването му са приложени разпоредбите в КСО и подзаконовите актове, свързани с разследване, установяване и квалифициране на трудовите злополуки. Нормата на чл. 60, ал. 1 от КСО предвижда, че длъжностното лице, определено от ръководителя на ТП на НОИ със заповед, въз основа на документите в досието издава разпореждане за приемане или не на злополуката за трудова. Съгласно чл. 58, ал. 1 от КСО, ТП на НОИ съвместно с Инспекцията по труда, комитетите и групите по условия на труд и други компетентни органи в зависимост от случая разследват всяка смъртна трудова злополука. В изпълнение на чл. 58, ал. 3 КСО се провежда разследване, което да установи причините и обстоятелствата за възникване на трудовата злополука, вида на уврежданията и други сведения, подпомагащи административния орган да се произнесе за характера на злополуката. Съгласно изискването на чл. 58, ал. 6 от КСО, резултатите от разследването се оформят в протокол в типизирана форма, валиден до доказване на противното. В случая е назначена комисия по чл. 58, ал. 1 от КСО, с нормативно определения състав от членове. Тя е изготвила протокол за разследване на трудова злополука, със съответното съдържание, отразяващо данните по чл. 10, ал. 1, т. 1-11 от Наредбата за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки /НУРРОТЗ/, относно: осигурителя, пострадалия, мястото и времето на злополуката, свидетелите на злополуката и лицето, оказало първа помощ, обща характеристика на работата, извършвана от пострадалия преди злополуката, специфичното физическо действие, извършвано него в момента на злополуката, и свързания с това действие материален фактор.

С втория свидетел Б. Й. Н. – работил като технически ръководител в [фирма], присъствал на съставянето на протокола за разследване на злополуката, жалбоподателят цели да установи допуснати нарушения в производството по квалифициране на злополуката. От показанията му в съдебното заседание се установи, че свидетелят се е запознал с протокола, след като го е прочел и го

е подписал без възражения, като към датата на злополуката не е посещавал мястото на инцидента. Поддържал е контакт с жалбоподателя чрез управителя Д. К. К.. Следва да се отбележи, че по арг. от чл. 58, ал. 6 КСО, протоколът е валиден до доказване на противното. В случая доказателствената му сила не е оборена чрез събраните по делото гласни доказателства, доколкото същите съдът цени при условията на чл. 172 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, с оглед заинтересоваността на свидетеля /работил като технически ръководител в дружеството жалбоподател/, като не са ангажирани каквито и да е други доказателства.

От изложеното следва, че при издаване на разпореждането на органа по чл. 60, ал. 1 от КСО е спазена описаната процедура по извършване на проверката и съставяне на протокола.

По делото, не се установи да е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила - чл. 146, т. 3 от АПК. Като в тази връзка следва да бъде съобразено, че не всяко нарушение на административно-производствените правила води до отмяна, а единствено съществено такова.

Относно приложението на материалния закон:

Според дефиницията, дадена в чл. 55, ал. 1 от КСО, трудова злополука е всяко внезапно увреждане на здравето, станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието, когато е причинило временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност или смърт. Не е налице трудова злополука, ако пострадалият умишлено е увредил здравето си (чл. 55, ал. 3 КСО). За да бъде определена настъпилата злополука като трудова е необходимо да са налице следните предпоставки: 1. увреждане на здравето на осигуреното лице; 2. това увреждане да е настъпило внезапно; 3. увреждането да е причинило неработоспособност или смърт на пострадалия; 4. наличие на причинна връзка между внезапното увреждане и настъпилия резултат; 5. увреждането да е станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на осигурителя; 6. наличие на функционална връзка между настъпилото увреждане на здравето и условията на труд. Видно от съдържанието на изброените елементи на фактическия състав на разпоредбата, законодателят е установил само обективни обстоятелства, които длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО е задължено да изследва, без да е предвидено изясняване на субективното отношение на пострадалото лице.

По делото не се спори, че на 28.10.2020 г. при изпълнение на задълженията си М. Р. М. е претърпял внезапно увреждане – падане от около 6 метра височина на строителен обект на жалбоподателя, находящ в [населено място], общ. Б., довело до неговия летален край.

Спорът в случая е правен и е свързан с въпроса дали злополуката е претърпяна от осигурено за риска трудова злополука лице и дали внезапното увреждане на здравето е настъпило при изпълнение на трудова функция.

От приетите по делото писмени и гласни доказателства се установява, че към датата на злополуката – 28.10.2020 г., М. М. е изпълнявал възложените му от [фирма] зидарски работи, съгласно сключен граждански договор № 01-10/2020

от 26.10.2020 г., на обект „жилищна сграда“ в [населено място].

След настъпване на злополуката на 03.11.2020 г. е извършена проверка от Дирекция „Инспекция по труда“ – [населено място], резултатите от която са обективирани в Протокол № ПР2031954 /л. 18,19/, като в същия са посочени и констатираните нарушения, спряно е и извършването на СМР на обекта. Протоколът е изготвен на 03.11.2020 г. в присъствието на представляващия дружеството –жалбоподател и е получен от него на същата дата.

На 03.11.2020 г. е издадено Постановление за обявяване съществуването на трудово правоотношение от Дирекция „Инспекция по труда“ [населено място], с което на основание чл. 405а, ал. 2 от КТ е обявено съществуването на трудово правоотношение между починалия М. Р. М. и [фирма], считано от 26.10.2020 г. до 28.10.2020 г. Постановлението е връчено на Д. К. К. /управител на дружеството/ при отказ, надлежно оформен с вписване на двама свидетели. В тази връзка неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че Постановлението не му е връчено. Настоящият състав споделя доводите на ответника, че адресатът на постановлението е уведомен за съдържанието му и след като не е съгласен с постановеното, то за дружеството е била налице правна възможност да го обжалва пред компетентния административен съд. В случая по делото не са налице твърдения, а и доказателства за оспорването му по реда и при условията на чл. 405а, ал. 7 КТ, поради което същото е влязло в сила. Това постановление е декларативен административен акт, с който се признава съществуването на едно правно отношение (трудова по своя характер) между работодател и работник. То е задължително в отношенията между страните по правоотношението, а когато постановлението е издадено при смърт на работника или служителя, настъпила до неговото издаване, то е задължително в отношенията между работодателя и наследниците на починалия работник или служител. В този смисъл съдът намира, че правоотношението между пострадалия и [фирма] не е гражданскоправно, а трудовоправно, поради което и пострадалият е бил осигурено лице за трудова злополука. В тази насока съдът не кредитира показанията на св. Р. свързани с установяване на съдържанието на правоотношението между М. М. и жалбоподателя, доколкото чрез тях не може да се установява наличието на облигационно или трудовоправоотношение, за които по делото са представени писмени доказателства. Още повече, че при извършената проверка, обективирана в протокол № ПР2031954/03.11.2020 г., е установено, че към момента на злополуката пострадалия е полагал труд /престарал е работна сила/ на обекта в нарушение на чл. 62, ал. 1 от КТ, установяваща писмена форма за действителност на трудовия договор, което изключва установяването му със свидетелски показания /чл. 164, ал. 1, т. 1 от ГПК/.

От доказателствата по делото, включително и обясненията на представляващия дружеството – жалбоподател Д. К. се установява, че на 28.10.2020 г. М. М. се явил на работа на строителен обект в [населено място]. До обяд на същия ден е извършвал зидарска дейност на третия етаж на сградата, а след това му е възложено да започне зидария на втория етаж. Това е наложило пренасянето на циркуляра от третия до втория етаж, като при пренасянето на строителната машина по необезопасеното вътрешно

стълбище в сградата, М. губи равновесие и пада от височина 6 метра, което води до неговата смърт.

Съдът намира, че са налице всички елементи на посочения в чл. 55, ал. 1 от КСО фактически състав: безспорно е налице увреждане на здравето на осигурено лице /постарадалият е престира работна сила/ и същото е настъпило внезапно – при падане от височина, увреждането е причинило смърт /видно от приложения по делото препис-извлечение от акт за смърт/; налице е функционална зависимост между изпълнението на трудовите функции и увреждането на здравето; увреждането е настъпило по време и по повод на възложената работа – падането е настъпило при пренасяне на машина, необходима за изпълнение на възложената работа. Налице е причинна връзка – именно така констатираното увреждане е довело до смъртта на М..

От това следва, че злополуката е трудова по смисъла на чл. 55, ал. 1 от КСО и правилно актът - предмет на съдебно оспорване, постановен в този смисъл, е законосъобразен.

По така изложените съображения съдът намира, че жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли.

При този изход на спора и при своевременно направено искане на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лв., което да бъде заплатено от жалбодателя. На всяка от заинтересованите страни следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в доказания и реално платен в брой размер от 200 лв. , или общо 600 лева, съгласно договор за правна защита и съдействие от 30.10.2021 г. /л. 69/.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София –град, Трето отделение, 75 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК –[ЕИК], подадена чрез управителя Д. К. К., срещу Решение № 1040-21-142/ 04.02.2021 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, с което е оставена без уважение жалбата му против Разпореждане № 30066/04.01.2021 г., издадено от длъжностно лице по чл. 60, ал. 1 от КСО.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК –[ЕИК], да заплати на ТП на НОИ [населено място] сумата от 100 /сто/ лв. разноски по делото.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК –[ЕИК], да заплати на Й. М. Р., ЕГН – [ЕГН], разноски по делото в размер на 200 /двеста/ лева.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК –[ЕИК], да заплати на Г. М. Р., ЕГН – [ЕГН], разноски по делото в размер на 200 /двеста/ лева.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК –[ЕИК], да заплати на Б. М. Р., ЕГН – [ЕГН], представлявана от своята майка Т. Х. Я., ЕГН - [ЕГН], разноски по делото в размер на 200 /двеста/ лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд чрез Административен съд – София - град в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: